

3. navadna nedelja - leto B

Začetek javnega delovanja

Ko pa je bil Janez izroččen, je šel Jezus v Galilejo. Oznanjal je Božji evangelij in govoril: »Čas se je dopolnil in Božje kraljestvo se je približalo. Spreobrnite se in verujte evangeliju!«

Jezus pokliče štiri ribiče

Ko je šel ob Galilejskem jezeru, je zagledal Simona in Andreja, Simonovega brata, ki sta metala mrežo v jezero; bila sta namreč ribiča. Jezus jima je rekel: »Hodita za menoj in naredil vaju bom za ribiča ljudi!« Takoj sta pustila mreže in šla za njim. Ko je šel malo naprej, je zagledal Jakoba, Zebedejevega sina, in njegovega brata Janeza, ki sta bila tudi v čolnu in popravljala mreže. Takoj ju je poklical. In pustila sta očeta Zebedeja z najemniki v čolnu ter odšla za njim. Mr 1,14-20

Bog kliče

Kako lepo je poslušati odlomke o Jezusovem klicanju učencev. Zdi se mi, da bi tudi sam želel, da bi me Bog tako lepo poklical: Pridi, hodi za menoj! Tako osebno, čisto zares. Ne vem, kje ste vi, ali razmišljate, da to doživijo samo izbranci? Pa vendar, ali se nismo pri verouku učili, da nas Bog kliče na različne načine: po starših, po učiteljih, po katehetih itd. Ampak, je to res klic k osebni veri, k hoji za Njim, klic, ki spreminja srce?! Nekaj mi v teh razlagah od nekdaj zmanjka. Po mojem je vse tako papirnato, da redko koga zares prepriča. Mogoče bi prav zato rad, da bi mene Bog poklical tako zelo konkretno, da bi ves navdušen lahko povedal kaj več kot tisto dolgočasno razlago: Bog kliče na različne načine ...

Naj bo, kakorkoli že, tu sem, s svojim klicem takim in ne drugačnim, pa če mi je prav ali ne. No, na prvi pogled mi nedvomno ni prav. Ne morem žareti, če me nekdo ni vnel, in pika! Sem jaz kriv, da me ni? Si ti kriv, kriva, da Bog do tebe ni stopil tako kot do Frančiška Asiškega in ti dal vlito izkušnjo Boga mimo katere niti ni mogoče iti?

Kaj me pri mojem doživljanju Božjega klica jezi? Če pomislim, mogoče to, da me je vedno klical skozi spoznanja in ne skozi doživljanja. No, ne skozi neko intenzivno doživljanje Božje bližine. Klical me je kot otroka, ko sem si ob poslušanju zgodb svetnikov želel postati tak kot oni, klical me je, ko sem kot mladostnik doživljal grozo smrti in nesmisel življenja, če za smrtjo ni ničesar, klical me je, ko sem spoznaval praznino uspehov in pomembnosti. Navsezadnje me je vedno klical bolj po tem, da sem doživljal, da nečesa ni, kot po tem, da bi bil nad nečem navdušen. Le bežni trenutki 'božje zaljubljenosti' bi lahko rekel, mogoče najbolj pri ustvarjanju občestev, so pozitivna doživljanja Božje bližine. Sicer pa eno samo 'suhoprano' prerivanje skozi spoznanja o dobrem in slabem, o Bogu in hudiču, o Božjem in človeškem. Kot tako razmišljam, mi je logično, da so ljudje ob meni utrujeni od spoznanj, manjka pa navdušenega Frančiškovega življenja. Navdušenja nad srečanjem z živim Jezusom, ki pride in pokliče. Ko ga vidiš, ko začutiš lepoto, ko se tej lepoti in temu veselju ne moreš upreti. Ko preprosto greš, ker 'zaljubljeno' verjameš, da je to to. Kako naj bom tako navdušen, če pa k meni Bog ne pride in me ne pokliče tako romantično. Če prihaja skozi spoznanja in ne skozi 'ljubezenska srečanja z njim'? Pa si potem rečem, v redu, moli, pa bo. Ja, bo, a kaj? To kar si je Bog zamislil in ne to, kar je v moji glavi. Običajno pride spet skozi tista znana vrata – spoznanja.

Ob tem sem pomislil na Elijevo pričakovanje Gospoda. *»In glej, GOSPOD je šel mimo, velik in silen vihar, ki kruši gore in lomi skale, je bil pred GOSPODOM; a GOSPOD ni bil v viharju. Za viharjem je bil potres; a GOSPOD ni bil v potresu. In za potresom ogenj; a GOSPOD ni bil v ognju. Za ognjem glas rahlega šepeta. Ko je Elija to slišal, si je s plaščem zagrnil obraz, šel ven in obstal pri vhodu v votlino. 1Kr 19,11-13.«*

Bog pride, kakor si zamisli in ne, kakor si predstavljamo mi. Kliče, da tudi kliče in to spet na čisto določen način. Se nas dotakne? Da, a tako kot on hoče in ne kot si želimo mi. Mogoče se me dotika po spoznanjih zato, da se s hrepenenji, ki jih je vame položil, dokopljem do 'zaljubljenosti'.

No, da Bog kliče, nikakor ne morem zanikati. Bog me je poklical, to vem. Mogoče tole delim z vami zato, da bi ne mislili, da vas ne kliče, če vas na tla ni podrta svetloba kot Pavla, če niste slišali glasu kot Frančišek Asiški, če ne morete tako navdušeno govoriti o hoji za njim kot papež Frančišek. Bog te kliče, mogoče tako, da se grizeš v ustnice in se boriš za borno spoznanje, da je bolje živeti kot umreti, da je bolje ljubiti kot pobegniti. Bog te kliče in si mu dragocen, čeprav je pred teboj na videz tako nepomemben načrt. Poklical te je, ker računa nate!